

No foteu, no els imparables, no... Els impassibles. "El asesinato como rutina" és un bon article de [Pedro Ortiz](#), director del diari Las Provincias, que [recordava](#) ahir els 50 assassinats comesos al País Valencià ([estatutari](#), diu "Comunidad Valenciana") en les 42 setmanes que portem de 2004. No som ciutadans, per tant; som supervivents. Cinquanta assassinats significa més d'un assassinat per setmana. No parla de tots els morts. Parla dels morts publicats. Són (concretament) els assassinats que s'han publicat enguany en les pàgines de successos del periòdic fundat per Teodor Llorente. Comprove, amb un cert goig, que el professor doctor Pedro Ortiz no pot deixar de fer certa autocrítica ("círculos policiales y periodísticos, siempre dispuestos a simplificar para identificar más rápidamente") i pedagogia:

«No es esta, como se ha visto, una columna de opinión. Y no se habla, aunque sí, de peleas políticas, de acontecimientos internacionales o de grandes empresas. Intenta ser este un artículo de exposición de hechos, sobre los cuales se infiere, sin ninguna duda, más de una opinión y numerosos juicios de valor..»

Alerta Ortiz de la necessitat d'evitar que "los valencianos se acostumbren a convivir impasibles con el crimen como quien cohabita con un clima cálido y húmedo: molesto pero llevadero. El asesinato no puede convertir-se en una rutina llevadera". l'oratge, el meninfotisme, la violència. Les víctimes de la calor i les víctimes de la violència. La humitat sencera. Com m'agraden aquestes comparacions! Però si parlem de les rutines i dels costums, de la gent, de les administracions, dels periòdics, hauríem de contextualitzar una mica més. Perquè, de fet, comparativament, es produeix una paradoxa no menys alarmant: d'un temps ençà, la informació sobre assassinats, i violència en general, ha augmentat d'una forma contundent, probablement no tant en els diaris, però sí en les graelles televisives. El director de Las Provincias parla de la impassibilitat dels valencians davant de l'augment de la violència, però també caldria mirar atentament la gran quantitat d'informació esgrogueïda i/o groga que inunda actualment els televisors i que acaba provocant, per insistent i descontextualitzada, un meninfotisme profund dels ciutadans: els impassibles. Caldria veure també si, en realitat, hi ha ara més assassinats o bé se'n publiquen més. Rutines i costums, meninfotismes de la gent, de les administracions, dels mitjans de comunicació sempre n'hem patit, i també n'hem gaudit; però la grogor d'[El Caso](#), multiplicada i quotidiana, no l'havíem patida mai d'una forma tan bèstia. Ja ho deia el meu avi: mentre se parla de morts i de futbol, no se parla de [política](#).